

У Японії, в одному поселенні недалеко від столиці жив старий мудрий самурай. Одного разу, коли він проводив заняття зі своїми учнями, до нього підійшов молодий борець, відомий своєю грубістю і жорстокістю. Його улюбленим прийомом була провокація: він виводив суперника з себе і, осліплений гнівом, той приймав його виклик, робив помилку за помилкою і в результаті програвав бій. Молодий борець почав ображати старого: він кидав у нього камені, плювався і сварився останніми словами. Але старий залишався незворушним і продовжував заняття. У кінці дня роздратований і втомлений молодий борець забрався геть. Учні, здивовані тим, що старий виніс стільки образ, запитали його:

– Чому ви не викликали його на бій? Невже злякались програшу?

Старий самурай відповів:

– Якщо хтось підійде до вас з подарунком і ви не приймете його, кому буде належати подарунок?

– Своему власнику, – відповів один з учнів.

– Те саме стосується заздрості, ненависті і образ. До тих пір, поки ти не приймеш їх, вони належать тому, хто їх приніс.

Про чисті помисли

Одна подружня пара переїхала на нову квартиру.

Вранці, щойно прокинувшись, дружина зиркнула у вікно й побачила сусідку, яка вивішувала випрану білизну.

– Поглянь, яка брудна білизна у неї, – сказала вона чоловіку.

Але той читав газету й не звернув уваги на слова жінки.

– Напевно, у неї погане мило або вона зовсім не вміє прати. Варто було б її навчити цій справі.

І кожного разу, коли сусідка розвішувала білизну, дружина дивувалася, яка вона брудна.

Одного прекрасного ранку, поглянувши у вікно, вона вигукнула:

– О! Сьогодні білизна чиста! Певно, навчилася нарешті прати!

– Та ні, – сказав чоловік, – просто я нині встав рано і помив вікно.

Так і в нашому житті: усе залежить від вікна, через яке ми дивимося на світ.

І перш ніж наводити критику на інших, необхідно переконатися, що наші серця й помисли чисті.